

Sygn. akt III CNP 25/09

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. L.
przeciwko W. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2009 r.,
na skutek skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 28 lipca 2008 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od pozwanego na rzecz powódki
kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2007 r. Sąd Rejonowy w T.ie zasądził od pozwanego W. W. na rzecz powódki A. L. kwotę 28 219,72 zł z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości.

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2008 r., Sąd Okręgowy w T. oddalił zażalenie pozwanego W. W. od postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 31 marca 2008 r., oddalającego wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i wniesienia apelacji oraz odrzucającego jego wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji i odrzucającego apelację.

Postanowienie Sądu Okręgowego w T. z dnia 28 lipca 2008 r. stało się przedmiotem przewidzianej w art. 424¹ k.p.c. skargi pozwanego o stwierdzenie niezgodności tego orzeczenia z prawem. Skarżący zarzucił, że „orzeczenie to zostało wydane z naruszeniem art. 378 § 1 *in fine* związku z art. 397 § 2 w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c. poprzez niestwierdzenie nieważności postępowania pomimo naruszenia przez Sąd Rejonowy w T. art. 224 § 1 k.p.c. przez zamknięcie rozprawy i wydanie wyroku, mimo nieudzielenia pozwanemu głosu i nieuwzględnienia jego zarzutów do treści opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości oraz niemożność ustosunkowania się do pisma powódki z dnia 12 listopada 2007 r., a także nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia roszczeń powódki, a także art. 316 § 1 k.p.c. przez wydanie wyroku z pominięciem stanu rzeczy z chwili zamknięcia rozprawy (...), oraz art. 169 § 2 k.p.c. w związku z art. 243 k.p.c. przez przyjęcie, że na stronie wnoszącej o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej koniecznym jest dowodzenie okoliczności wyłączających świadomość działania, a nie wyłącznie uprawdopodobnienie okoliczności uzasadniających brak winy w uchybieniu terminowi, a także naruszenie art. 2, 32 i 45 Konstytucji RP, a to zasady zaufania obywatela do Państwa, jak również gwarantowaną zasadę państwa prawnego i pewności prawa, oraz prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia jego sprawy przez niezawisły sąd, co stanowi uzasadnioną przesłankę do przyjęcia i rozpoznania skargi”.

Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody przez wydanie zaskarżonego orzeczenia Skarżący podniósł, że „na skutek obiektywnej niemożności uczestniczenia w ostatniej rozprawie, a następnie oddalenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia środka zaskarżenia i odrzucenia apelacji, pozbawiony został możliwości obrony swoich praw, a tym samym został zobowiązany do zapłaty kwoty, która w rzeczywistości powódce się nie należy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może być tylko to prawomocne orzeczenie, przez którego wydanie została wyrządzona szkoda. Wynika to zresztą w sposób oczywisty z art. 424¹ § 1 k.p.c. Z tych względów przyjęto np., że postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające apelację może być przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia tylko wtedy, gdy szkoda została wyrządzona właśnie przez to orzeczenie, a nie przez wydanie orzeczenia co do istoty sprawy, podważanego odrzuconą apelacją (postanowienie z dnia 27 kwietnia 2007 r., I CNP 20/07, niepubl.), oraz że postanowienie sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji odrzucające skargę o wznowienie postępowania może być zaskarżone omawianą skargą tylko wówczas, gdy szkoda została wyrządzona przez wydanie tego orzeczenia, a nie przez wydanie orzeczenia objętego skargą o wznowienie postępowania (postanowienie z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 18/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 139).

Tymczasem pozwany wskazał w skardze, że szkoda której doznał na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia polega na uniemożliwieniu mu uczestniczenia w ostatniej rozprawie przed wydaniem wyroku zasądzającego od niego zapłatę kwoty 28 219,72 zł wraz z odsetkami na rzecz powódki, co można odnieść tylko do wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 14 listopada 2007 r., a nie do zaskarżonego skargą postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 28 lipca 2008 r. W podstawach skargi skarżący sformułował zarzuty naruszenia prawa procesowego, które również można odnieść jedynie do postępowania przed sądem pierwszej instancji zakończonego wyrokiem z dnia 14 listopada 2007 r.

Poza tym skarga pozwanego nie spełnia wymagań konstrukcyjnego przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., tj. nie wskazuje przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Wymaganie to ma odrębny charakter i musi zostać spełnione niezależnie od postaw skargi, jeżeli zatem ten sam przepis stanowi jednocześnie podstawę skargi oraz przepis, z którym orzeczenie jest niezgodne, to należy przedstawić oba te elementy w sposób odrębny (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., z dnia 27 lipca 2006 r., III CNP 25/06, niepubl.).

Z tych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.